

15-06-2026

Ah, [Angela De Jong](#) mengt zich in de discussie: ‘Ook mensen die alleen zijn, willen graag een huis met een tuin’. Zij spreekt met [Dennis Naaktgeboren](#), de woon-journalist van het AD: ‘Ouderen willen graag in hun woning blijven; voormalige kinderkamers worden bijvoorbeeld gebruikt als logeerruimten.’

Friso de Zeeuw

In een korte video van één minuut vatten zij beiden de conclusies van ons woonwensenonderzoek perfect samen.

De link naar het bericht in het AD 15/6:

<https://www.ad.nl/economie/alleen-maar-gezinswoningen-met-een-tuin-niet-houdbaar-schrikbeeld-is-amerikaanse-suburbs~aa2587fc/>

Daarin ook een podcast van 20 min. van Angela en Dennis met reacties van AD-lezers.

In het bijbehorende artikel komt ook stadsgeograaf dr. [Cody Hochstenbach](#) aan het woord. Zijn stelling: als alle Nederlanders met (te) grote huizen bereid zouden zijn 11 vierkante meter af te staan, dan zou het woningtekort zijn opgelost. Dit niet is bedoeld als grap. „De gemiddelde woning die we nu bouwen, is nog steeds bijna 120 vierkante meter, terwijl

het gemiddelde huishouden maar uit twee personen bestaat'', aldus Hochstenbach. „Dus je kunt je best de vraag stellen: misschien mag het wel wat kleiner.’’

Dat is geen boodschap die breed weerklinkt vindt. Het ABN Amro-rapport riep namelijk ook een keur aan kritische reacties op. Want waarom zouden mensen zonder kinderen niet in een gezinswoning mogen wonen? Hoogleraar Friso de Zeeuw is een van die critici. „Wij komen tot radicaal tegenovergestelde conclusies over hoe Nederlanders willen wonen'', aldus De Zeeuw.

In dat eerder dit jaar verschenen onderzoek wordt geconstateerd dat er onder 65-plussers juist een kleine doelgroep is voor appartementen en dat doorstromers onder de 65 jaar ook vooral eengezinswoningen zoeken. Ook 37 procent van de starters wil het liefst een eengezinswoning. „Natuurlijk moet je niet alleen naar individuele woonwensen kijken, maar om het helemaal te negeren is het andere uiterste'', aldus De Zeeuw.

Juist de huidige woningnood laat volgens Hochstenbach zien dat het niet realistisch is om op dezelfde (grote) voet verder te gaan. „Een optelsom van individuele voorkeuren kan uitmonden in collectieve nadelen'', aldus Hochstenbach. „Als je iedereen zijn individuele voorkeuren laat volgen, dan krijg je dat schrikbeeld van de Verenigde Staten, met uitgesmeerde suburbs waar eigenlijk niemand blij van wordt.’’

Laat het even tot je doordringen. Als we in de landelijke woningprogrammering het percentage grondgebonden woningen (‘woningen met een tuin’) van 30 naar 50 zouden ophogen, kunnen we grotendeels tegemoet komen aan de woonwensen van Nederlanders. Niet doen, zegt Hochstenbach - en met hem een hele batterij Delftse ontwerpers - want dan krijgen we ‘Amerikaanse toestanden’ en het is erg on-duurzaam.

Ik zei het al eerder: dit is niet zomaar een discussie over type woningen en ‘te groot’ wonen. Dit is een cultuurstrijd; over hoe wij willen leven en wonen in dit land.